

Народився 2 січня 1935 р. у с. Вовчищовичі Мостиського району Львівської області. У 1954 р. закінчив Дрогобицький нафтовий технікум, у 1959 р. — нафтопромисловий факультет Львівського політехнічного інституту (кваліфікація «Інженер-механік нафтових і газових промислів»).

Після вишу розпочав свій трудовий шлях слюсарем-трубозбірником у БМУ-1 Зварювально-монтажного тресту Головазу СРСР на будівництві магістрального газопроводу Дашава–Мінськ. Після перепідпорядкування БМУ-1 тресту «Укрнафтогазбуд» і перейменування його в СМУ-11 М. А. Григіль продовжував працювати на будівництві магістральних газопроводів та нафтопроводів на посадах майстра, виконроба, начальника польової випробувальної лабораторії. Брав участь у будівництві газопроводів Шебелинка–Полтава–Київ, Єфремівка–Диканька–Київ, Шебелинка–Диканька–Київ, нафтопроводу «Дружба». Протягом 1969–1974 рр. був інспектором, головним інспектором у Київській районній газовій інспекції. Потім обіймав посаду заступника головного інженера з охорони праці у Київському УМГ, із 1978 р. — начальника відділу експлуатації магістральних газопроводів, газорозподільних станцій і підземних сховищ газу.

Упродовж 1991–1999 рр. Михайло Андрійович був заступником начальника — начальником сектору управління із транспортування газу АТ «Укргазпром» та ДК «Укртрансгаз». Із 1999 р. очолював відділ, а протягом 2007–2009 рр. був провідним інженером відділу технічного нагляду за будівництвом і експлуатацією газотранспортної системи ДК «Укртрансгаз».

М. А. Григіль брав активну участь у науково-технічній діяльності (отримав два патенти на винаходи: «Речовина для одоризації паливного природного газу» та «Створення ПСГ у водоносних структурах»), у розробці більше 100 стандартів у галузі експлуатації і ремонту об'єктів газотранспортної системи.

Григіль Михайло Андрійович

Інженер-механік,
фахівець у галузі
транспортування газу

Протягом 1998–2004 рр. був відповідальним редактором методичних довідників: «Експлуатаційникові газонафтового комплексу», «Експлуатація і технічне обслуговування газорозподільних станцій магістральних газопроводів», «Довідник працівника газотранспортного підприємства». У складі редакційних комісій долучався до розробки та редагування державних і відомчих нормативних документів, серед яких «Правила технічної експлуатації магістральних газопроводів», «Правила безпечної експлуатації магістральних газопроводів».

За трудові досягнення на будівництві був удостоєний ордена ПНР «Срібний хрест за заслуги» та Почесної грамоти Президії Верховної Ради БРСР. За вагомий внесок у розвиток газової промисловості України нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, почесними відзнаками НАК «НафтогазУкраїни» I–III ст., почесними грамотами ДК «Укртрансгаз» та НАК «Нафтогаз України».

Народився 29 грудня 1908 р. у станиці Червлена Чечено-Інгуської АРСР у сім'ї вчителя-переселенця з України.

У 1931 р. закінчив нафтогазпромисловий факультет Грозненського нафтового інституту. Навчався в аспірантурі Ленінградського НДІ комунального господарства, в 1937 р. захистив кандидатську дисертацію. З того ж року Б. С. Гриненко працював в Експертному бюро винаходів Наркомвугілля в Ленінграді. Проводив наукові дослідження з видобутку газів, результатом яких стали три винаходи.

Під час війни воював на Ленінградському фронті. В 1944 р. отримав направлення на роботу у Грозненський нафтовий інститут, а наступного року був переведений до ЛПІ, де очолював кафедру газової справи. Протягом 1947–1957 рр. був доцентом кафедри розробки нафтових і газових родовищ. У цей час він розробив підземний термоінжектор для інтенсифікації видобутку парафінистої нафти шляхом теплової дії на пласти, який був успішно впроваджений на підприємствах АТ «Укрнафти».

З 1948 р. Б. С. Гриненко досліджував проблему одержання ацетилену окисаційним окисненням метану. Вперше запропонував окиснювальний піроліз природного газу у високошвидкісному потоці та розробив два варіанти реакторів, які були побудовані і випробувані на ацетиленовій установці в Бориславі та Лисичанському об'єднанні «Азот». Під час розроблення реакторів він плідно співпрацював із А. М. Зелізімом. На наукових досягненнях цієї співпраці базується кандидатська дисертація останнього та докторська Б. С. Гриненка, а також спільна монографія «Получение ацетилена из природных газов».

У 1952–1953 рр. Борис Степанович працював радником у Бухарестському інституті нафти та газу (Румунія). У цей період вийшли друком його посібники «Добыча газа» і «Задачи и типовые расчеты по добыче газа».

Гриненко Борис Степанович

Доктор технічних наук,
професор, фахівець у галузі
переробки нафти і газу

У 1958 р. у ЛПІ науковець очолював кафедру хімічної технології переробки нафти та газу, став науковим керівником проблемної лабораторії використання нафтової сировини для одержання мономерів і напівпродуктів для синтезів. На початку 60-х рр. ХХ ст. з ініціативи Б. С. Гриненка було зведено навчальний корпус інституту, де в 1964 р. розмістився новостворений факультет технології органічних речовин, кафедра хімічної технології переробки нафти та газу, проблемна хімічна лабораторія.

Під керівництвом Бориса Степановича проводилися наукові дослідження екстракційного очищення нафтової сировини і розділення вуглеводневих сумішей; виділення із нафтових фракцій індивідуальних аренових вуглеводнів вторинного походження; хімічної переробки високомолекулярних сполук нафти з одержанням сульфокатіонітів, аніонітів, різних кисневмісних сполук, інгібіторів корозії, адгезійних додатків до бітумів; адсорбційного розділення вуглеводневих сумішей тощо.

Помер 16 квітня 1984 р.